

Euharistia, mister al credinței și al iubirii

Omilie a Sfântului Josemaría despre Joia Mare și publicată în volumul „Este Cristos care trece”.

15.04.2025

Înainte de Sărbătoarea Paștelui, știind Isus că îi venise ceasul să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubindu-i pe ai săi care erau în lume, i-a iubit până la sfârșit. Acest verset din Sfântul Ioan îl anunță pe cititorul Evangheliei sale că ceva măreț se va întâmpla în acea zi. Este un preambul tandru și

afectuos, paralel cu cel consemnat în relatarea Sfântului Luca: *Atât de mult (cu ardoare) mi-am dorit*, spune Domnul, *să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de pătimirea mea*. Să începem prin a cere încă de acum Duhului Sfânt să ne pregătească, pentru ca să înțelegem fiecare expresie și fiecare gest al lui Isus Cristos: deoarece vrem să trăim o viață supranaturală, pentru că Domnul ne-a arătat voința sa de a ni se dăruie pe sine însuși ca hrană pentru suflet și pentru că recunoaștem că numai El are *cuvinte de viață veșnică*.

Credința ne face să mărturisim împreună cu Simon Petru: *am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu*. Și tocmai acea credință, îmbinată cu devoțiunea noastră, este cea care în acele momente transcendente ne face să imităm îndrăzneala lui Ioan: să ne apropiem de Isus și să ne sprijinim capul pe

pieptul Învățătorului, care și-a iubit cu ardoare pe ai lui și –tocmai am auzit– avea să-i iubească până la sfârșit.

Toate felurile de a spune lucrurile sunt sărace, dacă se încearcă să se explice, chiar și pe departe, misterul din Joia Mare. Însă nu este greu de imaginat parțial sentimentele Inimii lui Isus Cristos în acea după-amiază, ultima pe care a petrecut-o cu ai săi, înainte de jertfa de pe Calvar.

Luați în considerare experiența, atât de umană, a despărțirii dintre două persoane care se iubesc. Ar dori să fie întotdeauna împreună, dar datoria –oricare ar fi ea– îi obligă să se despartă. Dorința lor ar fi să continue fără a se separa și nu pot. Iubirea omului, oricât de mare ar fi, este limitată, recurge la un simbol: cei care își iau rămas-bun schimbă între ei o amintire, poate o fotografie, cu o dedicație atât de aprinsă, încât

este surprinzător că felicitarea nu arde. Ei nu pot face mai mult de atât pentru că puterea creaturilor nu ajunge atât de departe cât dorința lor de iubire.

Ceea ce noi nu putem face, o poate Domnul. Isus Cristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, nu lasă un simbol, ci realitatea: rămâne El însuși. El va merge la Tatăl, dar va rămâne cu oamenii. Nu ne va lăsa un simplu cadou care să ne ajute să-i evocăm memoria, o imagine care tinde să se șteargă cu timpul, precum fotografia care curând apare încețoșată, îngălbenită și lipsită de sens pentru cei care nu au fost protagoniștii acelui moment plin de dragoste. Sub specia pâinii și a vinului El este cu adevărat prezent: cu Trupul, Sângele, Sufletul și Dumnezeirea Sa.

Bucuria din Joia Mare

Cât de bine se explică acum strigătul neîncetat al creștinilor, în toate timpurile, în fața Ostiei Sfinte! *Cântă, limbă, taina Trupului slăvit și a Sângelui prețios, pe care Împăratul tuturor neamurilor, născut dintr-o Mamă roditoare, l-a vărsat pentru a răscumpăra lumea.* Este necesar să-l adorăm cu evlavie pe acest Dumnezeu ascuns: este același Isus Cristos care s-a născut din Fecioara Maria; același care a suferit, care a fost jertfit pe Cruce; același din a cărui coastă străpunsă a curs apă și sânge.

Aceasta este banchetul sfânt, în care se primește pe Cristos însuși; se reînnoiește amintirea Pătimirii sale și, împreună cu El, sufletul intră în contact intim cu Dumnezeul său și posedă arvuna gloriei viitoare. Liturgia Bisericii a rezumat, în strofe scurte, capitolele culminante ale istoriei carității arzătoare, pe care Domnul ne-o dăruiește.

Dumnezeul credinței noastre nu este o ființă îndepărtată, care contemplă cu indiferență soarta oamenilor: eforturile lor, luptele și neliniștile lor. Este un Tată care își iubește copiii atât de mult încât trimite Cuvântul, a doua Persoană a Sfintei Treimi, pentru ca, întrupându-se, să moară pentru noi și să ne răscumpere. Același Tată iubitor care acum ne atrage cu blândețe la Sine, prin acțiunea Duhului Sfânt care sălășluiește în inimile noastre.

Bucuria Joii Sfinte vine de acolo: din înțelegerea faptului că Creatorul s-a dezbordat de dragoste pentru făpturile sale. Domnul nostru Isus Cristos, de parcă toate celelalte dovezi ale milostivirii sale nu ar fi fost de ajuns, instituiește Euharistia pentru ca noi să-l putem avea mereu aproape și –în ceea ce nu putem înțelege– pentru că, mișcat de Iubirea sa, cel care nu are nevoie de nimic, nu vrea să prescindă de noi.

Treimea s-a îndrăgostit de om, de
acel om ridicat la ordinea harului și
făcut după chipul și asemănarea lui;
l-a răscumpărat de păcat –de păcatul
lui Adam care a căzut asupra tuturor
descendenților săi și de păcatele
personale ale fiecăruia– și dorește cu
stăruință să locuiască în sufletul
nostru: *cine mă iubește, va păzi
cuvântul meu; tatăl meu îl va iubi și
vom veni la el și ne vom face locuință
în el.*

Euharistia și misterul Treimii

Acest curent trinitar de iubire față de
oameni se perpetuează într-un mod
sublim în Euharistie. Cu mulți ani în
urmă, cu toții am învățat la catehism
că Sfânta Euharistie poate fi
considerată ca Jertfă și ca Sacrament;
și că Sacramentul ni se prezintă ca
Împărtășanie și ca o comoară în
altar: în Tabernacol. Biserica dedică
o altă sărbătoare misterului
euharistic, Trupului lui Cristos —

Corpus Christi— prezent în toate tabernacolele din lume. Astăzi, în Joia Mare, ne vom opri asupra Sfintei Euharistii, ca Jertfă și hrană, asupra Sfintei Liturghii și asupra Sfintei Împărtășanii.

Vorbeam despre un curent trinitar de iubire față de oameni. Și unde se poate observa mai bine decât la Liturghie? Întreaga Treime acționează în jertfa sfântă a altarului. De aceea îmi place atât de mult să repet în rugăciunea colectei, în cea secretă și în cea de după împărtășanie acele cuvinte finale: *Prin Cristos, Domnul nostru, Fiul tău —ne adresăm Tatălui—, care fiind Dumnezeu, împreună cu tine viețuiește și domnește în unire cu Duhul Sfânt, în toți vecii vecilor. Amin.*

La Liturghie, rugăciunea către Tatăl este constantă. Preotul este un reprezentant al Preotului veșnic, Isus

Cristos, care în același timp este Jertfa. Iar acțiunea Duhului Sfânt la Liturghie nu este neînsemnată sau incertă. *Datorită Duhului Sfânt, scrie Sfântul Ioan Damaschinul, are loc convertirea pâinii în Trupul lui Cristos.*

Această acțiune a Duhului Sfânt este exprimată clar atunci când preotul invocă binecuvântarea divină asupra jertfei: *Vino, sfînșitorule atotputernic, veșnic Dumnezeu, și binecuvântează această jertfă pregătită numelui tău sfânt, holocaustul care va da Preasfântului Nume al lui Dumnezeu slava care i se cuvine. Sfînșirea, pe care o implorăm, este atribuită Duhului Sfânt, pe care Tatăl și Fiul ni-l trimit. Recunoaștem de asemenea această prezență activă a Duhului Sfânt în sfânta jertfă atunci când spunem, puțin înainte de Împărtășanie: Doamne Isuse Cristoase, Fiul Dumnezeului celui viu, care prin voia Tatălui, în unire cu*

Duhul Sfânt, ai dat viață lumii prin moartea ta....

Întreaga Treime este prezentă în jertfa Altarului. Prin voia Tatălui, cu cooperarea Duhului Sfânt, Fiul se oferă pe sine însuși ca dar de răscumpărare. Să învățăm să tratăm pe Preasfânta Treime, Dumnezeu Unul și Întreit: trei Persoane divine în unitatea substanței lor, a iubirii lor, a acțiunii lor cu adevărat sfințitoare.

Imediat după *spălarea picioarelor*, preotul face această invocație: *Primește, Sfântă Treime, această jertfă pe care ți-o oferim în amintirea Patimii, Învierii și Înălțării Domnului nostru Isus Cristos*. Iar, la sfârșitul Liturghiei, se face o altă rugăciune arzătoare către Dumnezeu Unul și Întreit: *Placeat tibi, Sancta Trinitas, obsequium servitutis meae...* să-ți fie plăcută, o Preasfântă Treime, tributul slujirii mele; fă ca jertfa pe care eu,

nevrednicul, am oferit-o Majestății tale, să fie primită; și te rog, prin mila ta, ca aceasta să fie o jertfă de iertare pentru mine și pentru toți cei pentru care am oferit-o.

Liturghia –insist– este o acțiune divină, trinitară, nu umană. Preotul care celebrează slujește planului Domnului, împrumutându-i trupul și glasul; dar el nu acționează în nume propriu, ci *in persona et in nomine Christe*, în Persoana lui Cristos și în numele lui Cristos.

Dragostea Treimii față de oameni face posibil ca, din prezența lui Cristos în Euharistie, să se nască toate harurile pentru Biserică și pentru omenire. Aceasta este jertfa prorocită de Malahia: *de la răsăritul soarelui până la apus, mare este numele meu între neamuri; și în orice loc se va aduce numelui meu tămâie și ofrandă curată*. Este Jertfa lui Cristos, oferită Tatălui cu colaborarea

Duhului Sfânt: o jertfă de o valoare infinită, care veșnicește în noi Răscumpărarea, pe care jertfele Legii Vechi nu o puteau realiza.

Sfânta Liturghie în viața creștinului

Sfânta Liturghie ne pune astfel în fața tainelor primordiale ale credinței, pentru că este însăși darul Treimii făcut Bisericii. Astfel se înțelege de ce Liturghia este centrul și izvorul vieții spirituale a creștinului. Este culmea tuturor sacramentelor. Prin Liturghie, viața harului, care a fost depozitată în noi prin Botez și care crește, întărită prin Miruire, se îndreaptă spre plinătatea ei. *Când participăm la Euharistie, scrie Sfântul Chiril din Ierusalim, experimentăm spiritualizarea îndumnezeitoare a Duhului Sfânt, care nu numai că ne configurează cu Cristos, așa cum se întâmplă la Botez,*

ci ne cristifică pe deplin, asociindu-ne la plinătatea lui Cristos Isus.

Revărsarea Duhului Sfânt, prin cristificarea noastră, ne face să ne recunoaștem pe noi înșine copii ai lui Dumnezeu. Mângâietorul, care este caritate, ne învață să ne contopim întreaga viață cu această virtute; și *consummati in unum*, făcuți una cu Cristos, putem fi între oameni ceea ce Sfântul Augustin afirmă despre Euharistie: *un semn al unității, o legătură a Iubirii.*

Nu spun nimic nou dacă afirm că unii creștini au o viziune foarte săracă asupra Sfintei Liturghii, care pentru alții este un simplu rit exterior, dacă nu o convenție socială. Și asta pentru că inimile noastre, meschine, sunt capabile să trăiască ca o rutină sau din obișnuință cea mai mare dăruire a lui Dumnezeu oamenilor. La Liturghie, în această Liturghie pe care acum o celebrăm,

intervine în mod deosebit, repet, Sfânta Treime. Pentru a corespunde la atâta iubire, se cere din partea noastră o dăruire totală, a trupului și a sufletului: îl auzim pe Dumnezeu, îi vorbim, îl vedem, îl gustăm. Iar când cuvintele nu sunt suficiente, cântăm, încurajându-ne limba –*Pange, lingua!*– să proclame, în prezența întregii omeniri, măreția Domnului.

A trăi Sfânta Liturghie înseamnă a rămâne în continuă rugăciune; a ne convinge că, pentru fiecare dintre noi, aceasta este o întâlnire personală cu Dumnezeu: adorăm, lăudăm, cerem, mulțumim, ne ispășim păcatele, ne purificăm, ne simțim una în Cristos cu toți creștinii.

Poate că, uneori, ne-am întrebat cum putem să corespundem la atâta dragoste din partea lui Dumnezeu; poate că am dorit să vedem expus cu claritate un program de viață creștină. Soluția este simplă și este la

îndemâna tuturor credincioșilor: să participăm cu dragoste la Sfânta Liturghie, să învățăm să-l tratăm pe Dumnezeu la Liturghie, pentru că în această Jertfă este cuprins tot ceea ce Domnul dorește de la noi.

Permiteți-mi să vă reamintesc ceea ce ați observat în atâtea ocazii: derularea ceremoniilor liturgice. Urmându-le pas cu pas, este foarte posibil ca Domnul să ne facă pe fiecare dintre noi să descoperim ce trebuie să îmbunătățim în noi, ce vicii trebuie să stârpim din noi și cum trebuie să fie relația noastră fraternă cu toți oamenii.

Preotul se îndreaptă spre altarul lui Dumnezeu, Dumnezeul care îmbucură tinerețea noastră. Sfânta Liturghie începe cu un cântec de bucurie, pentru că Dumnezeu este aici. Este bucuria care, împreună cu recunoștința și iubirea, se exprimă în sărutul mesei altarului, simbol al lui

Cristos și amintire a sfinților: un spațiu restrâns, sfințit pentru că pe acest altar se confecționează Sacramentul eficacității infinite.

Momentul *Confiteor* –Actul penitențial– ne pune înaintea ochilor nevrednicia noastră; nu amintirea abstractă a vinovăției, ci prezența foarte concretă a păcatelor și greșelilor noastre. De aceea repetăm: *Kyrie eleison, Christe eleison*, Doamne, miluiește-ne; Cristoase, miluiește-ne. Dacă iertarea de care avem nevoie ar fi legată de meritele noastre, în acest moment ar izbucni în suflet o tristețe amară. Dar, prin bunătatea dumnezeiască, iertarea ne vine din mila lui Dumnezeu, pe care deja îl slăvim –Mărire în cer lui Dumnezeu!– pentru că Tu singur ești sfânt, Tu singur Domn, Tu singur Preaînalt, Isuse Cristoase, împreună cu Duhul Sfânt, întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl!

Ascultăm acum Cuvântul Scripturii, Epistola și Evanghelia, lumini ale Duhului Sfânt, care vorbește cu glasuri omenești pentru ca inteligența noastră să cunoască și să contemple, pentru ca voința să se întărească și acțiunea să se împlinească. Deoarece suntem un singur popor care mărturisește o singură credință, un singur *Crez*; un popor *adunat în unitatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt*.

Apoi urmează, ofertoriul: pâinea și vinul oamenilor. Nu este mult, dar rugăciunea însoțește: primește-ne, Doamne, când ne prezentăm în fața Ta cu duh smerit și cu inima căită; și fie ca jertfa pe care ți-o oferim astăzi, o Doamne Dumnezeu, să ajungă în prezența ta astfel încât să-ți fie plăcută. Din nou apare amintirea mizeriei noastre și dorința ca tot ceea ce se înalță la Domnul să fie curat și purificat: *îmi voi spăla mâinile, iubesc decorul casei tale*.

În urmă cu o clipă, înaintea spălării pe mâini, l-am invocat pe Duhul Sfânt, cerându-i să binecuvânteze Jertfa oferită Numelui său Sfânt. Odată încheiată purificarea, ne adresăm Sfintei Treimi –*Suscipe, Sancta Trinitas*–, pentru ca ea să accepte ceea ce prezentăm în amintirea vieții, Patimii, Învierii și Înălțării lui Cristos, în cinstea Mariei, pururea Fecioară, în cinstea tuturor sfinților.

Fie ca jertfa să fie spre folosul și mântuirea tuturor –*Orate, fratres*, se roagă preotul– pentru că această jertfă este a mea și a voastră, a întregii Sfinte Biserici. Rugați-vă, fraților, chiar dacă sunteți puțini prezenți; chiar dacă este prezent fizic doar un singur creștin și chiar dacă este prezent doar celebrantul: pentru că orice Liturghie este holocaustul universal, răscumpărarea tuturor triburilor, limbilor, popoarelor și națiunilor.

Toți creștinii, prin Comuniunea Sfinților, primesc harurile fiecărei Liturghii, fie că se oficiază în fața a mii de oameni, fie că preotul este ajutat de un copil, poate distras, ca unic asistent. În orice caz, pământul și cerul se unesc pentru a cânta împreună cu Îngerii Domnului: *Sanctus, Sanctus, Sanctus...*

Aplaud și laud cu Îngerii: nu-mi este greu, pentru că știu că sunt înconjurat de ei, când officiez Sfânta Liturghie. Ei se închină Sfintei Treime. După cum știu de asemenea că, într-un fel, Sfânta Fecioară intervine, prin unirea intimă pe care o are cu Preasfânta Treime și pentru că este Mama lui Cristos, a Trupului și a Sângelui său: Mama lui Isus Cristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Isus Cristos, zămislit în sânul Preasfintei Fecioare Maria fără lucrarea bărbatului, doar prin intervenția Duhului Sfânt, poartă același Sânge al Mamei Sale: și acel

Sânge este cel care se oferă ca jertfă răscumpărătoare, pe Calvar și la Sfânta Liturghie.

Astfel se intră în rugăciunea euharistică, cu încrederea filială care îl cheamă pe Tatăl nostru

Dumnezeule milostiv. Ne rugăm pentru Biserică și pentru toți cei din Biserică: pentru Papa, pentru familia noastră, pentru prietenii și colegii noștri. Iar catolicul, cu inimă universală, se roagă pentru întreaga lume, căci nimic nu poate fi exclus din râvna lui entuziastă. Pentru ca cererea să fie acceptată, ne amintim și de slăvita pururea Fecioară Maria și de o mână de oameni care au fost primii în a-l urma pe Cristos și care au murit pentru El.

Quam oblationem... Se apropie momentul consacrării. Acum, la Liturghie, este din nou Cristos cel care acționează prin preot: *Acesta este Trupul meu. Acesta este potirul*

Sângelui meu. Isus este cu noi! Cu Transubstanțierea, se repetă infinita nebunie divină, dictată de Iubire. Când acel moment se va repeta astăzi, fie ca fiecare dintre noi să știe să-i spună Domnului, fără zgomotul cuvintelor, că nimic nu ne va putea despărți de El, căci disponibilitatea Lui –neputincioasă– de a rămâne în aparențele, atât de fragile!, pâinii și vinului, ne-a convertit în sclavi voluntari: *praesta meae menti de te vivere, et te illi semper dulce sapere*, fă ca eu să trăiesc mereu din tine și să savurez mereu dulceața iubirii tale.

Continuăm cu încă alte câteva cereri: pentru că noi, oamenii, tindem aproape întotdeauna să cerem: pentru frații noștri răposați, pentru noi înșine. Aici intră și toate infidelitățile noastre, mizeriile noastre. Povara este mare, dar El vrea să o ducă în locul nostru și împreună cu noi. Rugăciunea

Euharistică se încheie cu o altă
invocație îndreptată către Sfânta
Treime: *per Ipsum, et cum Ipso, et in
Ipso...*, prin Cristos, cu Cristos și în
Cristos, Iubirea noastră, Ție, Tată
Atotputernic, în unire cu Duhul
Sfânt, toată cinstea și mărirea în toți
vecii vecilor.

Isus este Calea, Mijlocitorul; în El,
totul; în afara lui, nimic. În Cristos,
învățați de El, îndrăznim să-l numim
Tatăl nostru pe Cel Atotputernic: Cel
care a făcut cerul și pământul este
acel Tată iubitor care așteaptă fără
încetare ca noi să ne întoarcem la El,
fiecare ca un nou și constant fiu
risipitor.

*Ecce Agnus Dei... Domine, non sum
dignus...* Mergem să-l primim pe
Domnul. Pentru a primi pe pământ
diferite personalități de renume, se
recere o etichetă, un protocol:
lumini, muzică și costum de gală.
Pentru a-l găzdui pe Cristos în

sufletul nostru, cum trebui să ne pregătim? Ne-am gândit vreodată cum ne-am comporta dacă ne-am putea împărtăși o singură dată în viață?

Când eram copil, practica împărtășirii frecvente nu era încă larg răspândită. Îmi amintesc cum se pregăteau pentru a se împărtăși: exista o mare grijă în a pregăti bine atât sufletul cât și trupul. Cel mai bun costum, capul bine pieptănat, trupul curat și îngrijit, și poate chiar cu puțin parfum... erau gesturile specifice îndrăgostiților, al sufletelor fine și puternice, care știu să răsplătească cu iubire Iubirea.

Cu Cristos în suflet, se încheie Sfânta Liturghie: binecuvântarea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh ne însoțește pe tot parcursul zilei, în sarcina noastră simplă și normală de a sfinți toate nobilele activități umane.

Participând la Sfânta Liturghie, veți învăța cum să tratați pe fiecare dintre Persoanele divine: pe Tatăl, care îl naște pe Fiul; pe Fiul, care este născut de Tatăl; pe Duhul Sfânt care purcede din Tatăl și din Fiul. Tratatând cu oricare din cele trei Persoane, tratăm cu un singur Dumnezeu; iar tratând cu toate trei, cu Treimea, tratăm de asemenea cu un singur Dumnezeu unic și adevărat. Iubiți Liturghia, copiii mei, iubiți Liturghia. Și împărtășiți-vă cu poftă, chiar dacă sunteți înghețați, chiar dacă emoțiile nu răspund: împărtășiți-vă cu credință, cu speranță, cu caritate arzătoare.

Tratează-l pe Isus Cristos

Cine nu iubește Sfânta Liturghie, cine nu se străduiește să o trăiască cu seninătate și pace, cu devotament, cu afecțiune, nu îl iubește pe Cristos. Dragostea îi face pe cei îndrăgostiți grijulii, plini de tact; le dezvăluie, ca

să aibă grijă de ele, detalii uneori mici, dar care sunt întotdeauna expresia unei inimi înflăcărâte de iubire. Așa trebuie să participăm la Sfânta Liturghie. De aceea am bănuț mereu că, cei care vor să asculte o Liturghie scurtă și grăbită, demonstrează și ei cu această atitudine neelegantă că încă nu și-au dat seama ce înseamnă Jertfa Altarului.

Iubirea față de Cristos, care se jertfește pentru noi, ne îndeamnă să știm să găsim, odată ce s-a terminat Liturghia, câteva minute pentru o mulțumire personală, intimă, care prelungește în tăcerea inimii cealaltă mulțumire care este Euharistia. Cum ar trebui să ne adresăm lui, cum să-i vorbim, cum ar trebui să ne comportăm?

Viața creștină nu este alcătuită din reguli rigide, pentru că Duhul Sfânt nu călăuzește sufletele în masă, ci,

mai degrabă, revarsă în fiecare în parte acele scopuri, inspirații și afecțiuni care îl vor ajuta să perceapă și să împlinească voința Tatălui. Cred, însă, că în multe ocazii miezul dialogului nostru cu Cristos, al mulțumirii de după Sfânta Liturghie, poate fi considerația că Domnul este, pentru noi, Rege, Doctor, Învățător și Prieten.

El este Rege și dorește să domnească în inimile noastre de fii ai lui Dumnezeu. Dar să nu ne imaginăm regate omenești; Cristos nu domină și nici nu caută să se impună, pentru că *nu a venit pentru a fi slujit, ci pentru a sluji*.

Împărăția lui este pacea, bucuria, dreptatea. Cristos, Regele nostru, nu așteaptă de la noi raționamente deșarte, ci fapte, pentru că *nu oricine îmi zice: „Doamne! Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care*

împlinește voința Tatălui meu, care este în ceruri.

El este Medic și ne vindecă egoismul, dacă lăsăm ca harul său să pătrundă până în adâncul sufletului nostru.

Isus ne-a avertizat că cea mai gravă boală este ipocrizia, mândria care ne face să disimulăm propriile păcate.

Cu Doctorul, sinceritatea absolută este esențială, explicând tot adevărul și spunând: *Domine, si vis, potes me mundare*, Doamne, dacă vrei –și Tu vrei întotdeauna– poți să mă vindec.

Îmi cunoști slăbiciunea; simt aceste simptome și sufăr de aceste slăbiciuni. Și îi arătăm cu simplitate rănilor; și puroiul, dacă există puroi. Doamne, Tu care ai vindecat atâtea suflete, fă ca, atunci când te am în pieptul meu sau când te contemplu în Tabernacol, să te recunosc ca Medic divin.

El este Învățătorul unei științe pe care doar El o posedă: aceea a iubirii

fără limite față de Dumnezeu și față de toți oamenii. La școala lui Cristos învățăm că existența noastră nu ne aparține: El și-a dat viața pentru toți oamenii și, dacă îl urmăm, trebuie să înțelegem că nu ne putem însuși propria viață într-un mod egoist, fără să împărtășim suferințele altora. Viața noastră îi aparține lui Dumnezeu și trebuie să o trăim în slujba lui, îngrijindu-ne cu generozitate de sufletele celorlalți, demonstrând, prin cuvântul și exemplul nostru, profunzimea exigențelor creștine.

Isus așteaptă ca noi să hrănim dorința de a dobândi această cunoaștere, ca să ne poată spune și nouă: *dacă îi este sete cuiva, să vină la mine și să bea!*. Și noi răspundem: învăța-ne să uităm de noi înșine, pentru ca să ne gândim la tine și la toate sufletele. În felul acesta Domnul ne va conduce înaintea cu harul său, ca atunci când am început

să scriem –vă amintiți acele bastonașe din copilărie, îndrumați de mâna învățătorului?– și astfel vom începe să savurăm bucuria de a ne manifesta credința, care este deja un alt dar de la Dumnezeu, tot cu urme inconfundabile de purtare creștină, unde toată lumea poate citi minunile divine.

El este Prieten, Prietenul: *vos autem dixi amicos*, spune El. El ne numește prieteni și El a fost cel care a făcut primul pas; El ne-a iubit primul. Totuși, nu își impune afecțiunea: o oferă. O arată cu cel mai clar semn de prietenie: *nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi*. Era prieten cu Lazăr și l-a plâns când l-a văzut mort: și l-a înviat. Dacă ne vede reci, lipsiți de chef, poate cu rigiditatea unei vieți interioare care se stinge, lacrimile lui vor fi viață pentru noi: *îți poruncesc, prietene,*

ridică-te și umblă, ieși din acea viață îngustă, care nu este viață.

Meditația noastră din Joia Mare se termină. Dacă Domnul ne-a ajutat – iar El este întotdeauna dispus, doar trebuie să-i deschidem inimile– vom fi îndemnați să răspundem în ceea ce este cel mai important: iubirea. Și vom ști să răspândim această caritate printre ceilalți oameni, cu o viață de slujire. *V-am dat exemplu*, insistă Isus, vorbind ucenicilor săi după ce le-a spălat picioarele, în noaptea Cinei. Să înlăturăm din inimile noastre mândria, ambiția și dorințele de dominație; și, alături de noi și în noi, vor domni pacea și bucuria, înrădăcinate în sacrificiul personal.

În cele din urmă un gând filial și iubitor pentru Maria, Mama lui Dumnezeu și Mama noastră. Iertați-mă că vă povestesc din nou o amintire din copilăria mea: o imagine care s-a răspândit mult în

regiunea din care provin, atunci când Sfântul Pius al X-lea a promovat practica împărtășirii dese. O reprezenta pe Maria adorând Sfânta Ostie. Astăzi, ca și atunci și ca întotdeauna, Doamna Noastră ne învață cum să-l tratăm pe Isus, cum să-l recunoaștem și să-l întâlnim în diferitele împrejurări ale zilei și, în mod special, în acel moment suprem –timpul se unește cu veșnicia– al Jertfei Sfinte de la Sfânta Liturghie: Isus, cu gest de preot veșnic, atrage la sine toate lucrurile, pentru a le pune, *divino afflante Spiritu*, cu suflul Duhului Sfânt, în prezența Tatălui.
